

sonlige Erfaring, vilde jeg omtrent være kommen til det samme Resultat, som det af Præmisserne sees, at Landsoverretten er kommen til, at det nemlig i alt Fald har været meget faa Tilfælde, hvor Savnet af en saadan Lov har piist sig føleligt. Men paa den anden Side skal jeg ikke nægte, at det synes, at være i sin Orden, at der maa være en sliq. Daabsprotokol, ligesaavel over moralske som over physiske Personer, saameget mere som § 6 ogsaa angaaer moralske Personer, hvis Moralitet meget ofte kan trænge til Kontrol, nemlig de der nævnte „alle anonyme Selskaber eller Foreninger“. Jeg kan ikke troe andet, end at det er en Foranstaltning, der maa bifalbes, idet nemlig hvad der er foreskrevet, kun medfører en Hindring i Formen, men ellers ikke gjør det mindste Indgreb i Friheden, ligesom ogsaa de Erfaringer, som ere hentede fra flere andre Stater, tale for, at man ikke af reent formelle Grunde tilside sætter det praktiske Diemed, hvortil kommer, at dette er den Autoritets Forslag, der maa ansees for den meest kompetente med Hensyn til Afgjørelsen af, hvad der i denne Henseende maa betragtes som ønskeligt for det Almindelige. Med Hensyn til de enkelte Punkter, hvorom Præmisserne give Dplysning — jeg kjender ikke andet til de tidligere Forhandlinger, end hvad der foreligger i de trykte Præmisses — skjøner jeg ikke rettere, end at Ministeriet har aldeles truffet det Rette ved at behandle Anmeldelsen og Registreringen som en Dvirghedsfag istedetfor at henvise den til Retterne, hvad jeg troer i en ikke ringe Grad vilde besværliggjøre den hele Foranstaltning. Kun skal jeg tillade mig at gjøre opmærksom paa, om der ikke kunde opnaaes et praktisk Diemed, som ogsaa kunde blive til Nytte i særlige Tilfælde med Hensyn til § 2, der omhandler Anmeldelse af alle de Personer, der ere Deeltagere i et Firma, og § 8, der omhandler Anmeldelse af Fuldmagter, hvorved Nogen bemyndiges til at underskrive per procura, naar der her blev tilføjet „Vedkommendes egen personlige Underskrift“. Det vilde aabenbart ikke besværliggjøre den hele Foranstaltning, og det er let at see, at der kan være Tilfælde, hvor der er Spørgsmaal om Autenticiteten, hvor det ikke vil være afveien at have Beviser liggende for sig. Som nogle

Smaapunkter, der kunne trænge til Dplysning, skal jeg tillade mig at fremsætte et Spørgsmaal ved § 4 med Hensyn til, hvor Firmaet bliver usforandret, men en Deeltager udtræder. Der siges, at derom skal skee Anmeldelse. Spørgsmaalet er nu, om denne tillige skal indeholde en Legitimation, altsaa en Tilkendegivelse fra den Udtrædtes Side, hvorved han meddelev Samtykke til, at Firmaet beholder sit Navn, eller om det er tilstrækkeligt, at blot Firmaet selv anmelder Saabant. Det kan gjerne være, at den derpaa følgende Bestemmelse i Praxis kan give Anledning til Tvivl, som det kunde være ønskeligt strax løstes, den Bestemmelse nemlig, hvorefter Firmaet, naar den egentlige Værer af samme er død, kan gaae over paa Arvingerne med samtlige Arvingers Samtykke. Det er let at see, at der vil kunne indtræffe Tilfælde, hvor en af Arvingerne, der ikke har den mindste Interesse deraf, kan nægte sit Samtykke dertil, som et Middel til at tilvinge sig andre Fordelse. Naar der i § 6 er brugt Ordet „beviistligt“, saa skjøner jeg ikke, hvad derved har været tilsigtet. Det forekommer mig nemlig, at Bestemmelsen vel kan gaae ud paa, at Ingen er bemyndiget til at meddele Underkrift paa Selskabets Begne, uden at have anmeldt Saabant, men derimod indseer jeg ikke, at der kan afæstes noget andet Beviis derfor. Jeg skal endelig gjøre opmærksom paa, at der er indløbet en Incurie, ved at § 11 henviser til § 14 og § 14 atter til § 11, idet nemlig § 14 kun kan henvise til den i det første Punkt i § 11 ommeldte Kjendelse og ikke til den hele Paragraph.

Justitsministeren: Foraavidt den ærebe Rigsdagsmænds bødelede et Dieblif ved Betragtningen af, hvorvidt det maatte være ønskeligt at faae optaget en Tilkendegivelse om, at Personens egen Underskrift skulde paategnes, tør jeg, der her tager Ordet paa Indenrigsministerens Begne, betragte det som en Henstilling til Indenrigsministeren om, hvorvidt han maatte finde det hensigtsmæssigt at tage Hensyn til de Bemærkninger, der saaledes ere fremkomne, og om det maatte kunne ansees for at have nogen praktisk Vanskelighed. Med Hensyn til hvad der fra den ærebe Rigsdagsmænds Side blev